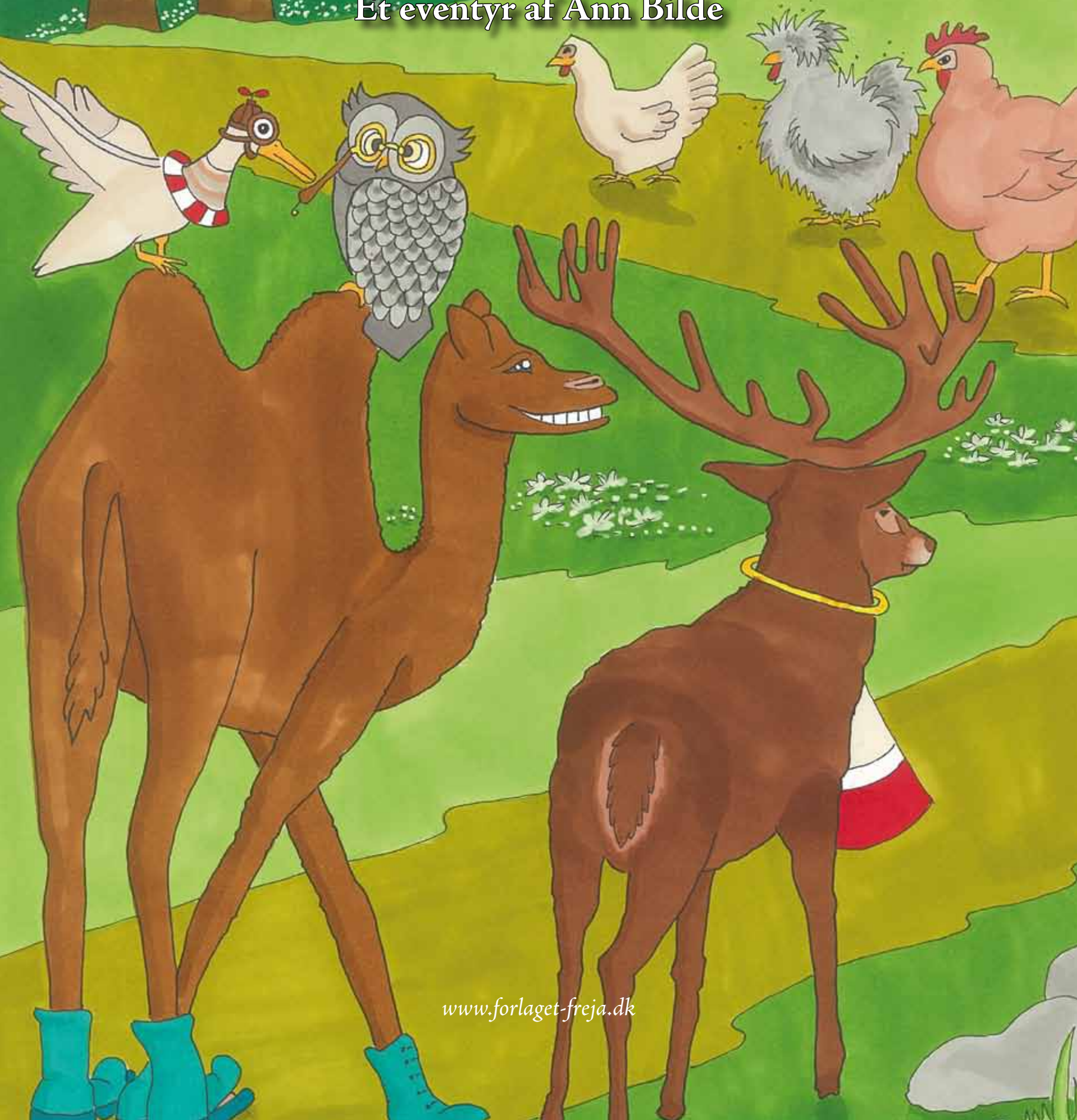

Den smilende Kamel kommer til søen

Et eventyr af Ann Bilde

Den smilende Kamel kommer til søen

Et eventyr af

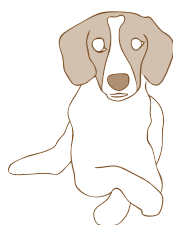
Ann Bilde

Illustreret af

Christine Høj Kähler Bilde

Til Samir

- Med tak for at du beriger vores liv

www.forlaget-freja.dk

Se! Sikke en smuk og klar forårmorgen. Solen er stået op over havet, og nu står den op over skoven. Den sender sine solstråler ned til skovens træer og alle dens dejlige dyr, som begynder at vågne. Ja, helt ned i skovbunden, hvor anemonerne også vågner og folder deres fine hvide blomster ud. Og se, skoven, den står så flot med nye lysegrønne blade på træerne.

Og se! Nu begynder dyrene at flyve, gå, lunte, springe, vandre eller vralte op og ned ad bakkerne. De kan næsten ikke vente med at komme hen til søen for at drikke vand, spise og svømme. Og se! Dyrene flyver, går, lunter, springer, vandrer eller vralter videre langs åen, som snor sig så smukt gennem skoven. Og hør, åen, den risler så blidt og så blødt.

Og se, der er den, søen! Så blå og så smuk den ligger der. Og se, der ved søens bred, der sidder Den gamle hr. Græshoppe allerede med bowlerhatten kækt på sned.

Det har været musestille, men hør! Nu varmer Den gamle hr. Græshoppe sin sav op, og straks stemmer skovens småfugle i. Og så sætter Den gamle hr. Græshoppe i med at spille så skønt.

- Velkommen til den nye dag. Velkommen til skoven – og velkommen til vores alle sammens skønne sø, spiller Den gamle hr. Græshoppe.

Sådan har han siddet hver morgen i mange år og budt dyrene velkommen. Ja, lige siden han var en ganske ung græshoppe-knægt.

- Go' mor'n, go' mor'n, tuder hr. Ugle og lander i et træ.

Han har været på vingerne hele natten. Nu er han mæt og træt og vil snart sætte sig til at sove på sin grønne gren.

Den gamle hr. Græshoppe letter galant på bowlerhatten.

- God morgen, brøler hr. Kronhjort.

Han er skovens konge og nikker med sit store, flotte gevir til hilsen. Også Den sjældne Isfugl hilser, men som et lyn er den hurtigt væk igen.

Ih, se! Der kommer Madam And flyvende i fuld fart – lige forbi det træ, hvor hr. Ugle er ved at sætte sig til at sove, og videre hen over hovederne på Den gamle hr. Græshoppe og hr. Kronhjort. Nu lægger hun an til at lande på søen.

- Jaa-haa-haaa, rapper Madam And, da hun skøjter hen over vandet. Ja, hele vejen fra den ene ende og over til den anden ende af søen. Ja, lige indtil hun ligger helt stille. Lige midt mellem åkanderne, som har fine knopper og snart vil blomstre med store hvide blomster.

Madam And har skøjtet hen over søen tusindvis af gange og synes, det er lige sjovt hver eneste gang. Det kildrer også så dejligt i hendes ande-mave.

Allingerne og alle ænderne og særligt hr. Kronhjort synes, det ser skægt ud, når Madam And skøjter hen over søen. Så springer han ud i vandet for at svømme sammen med hende.

- God morgen, rapper og brøler de i kor. De er så glade for at se alle deres venner.
- Gooood mor-gen, gooood mor-gen, synger frk. Svane med den fine lange hals og den skinnende hvide fjerdragt. Hun svømmer så stolt og breder sine vinger ud.

Se, hvor stort et vingefang frk. Svane har! Og se, hvor hurtigt hr. Laks svømmer.

- Go' mor'n, hilser hr. Laks kort og laver et svirp med halen, da han vender i vandet.

Han svømmer mange timer hver dag, så han har ikke tid til at tale så længe med de andre dyr.

Frk. Svane og hr. Laks er altid de første, der kommer og svømmer. Ja, allerede mens det stadigvæk er mørkt og nat. Men det er hr. Råbuk og alle dådyr- og rådyrlammene, som står allertidligst op. Ja, de er de allerførste, der kommer til søen.

Se, hr. Råbuk og alle dådyr- og rådyrlammene står der ved søens bred og passer godt på alle dyrene. Og længe før solen stod op, var de i fuld gang med at holde søen så fin og så ren.

- Det er derfor, vi har hvide åkander. De gror kun i det fineste og reneste vand, bjæffer hr. Råbuk. Sådan lærer alle dådyr- og rådyrlammene, at det er godt at holde søen fin og ren.

Alle dyrene er glade for, at hr. Råbuk og dådyr- og rådyrlammene er så flittige og så venlige og altid så gerne vil hjælpe. Særligt hr. Råbuk er dyrene vældig glade for. Han har arbejdet ved søen i mange år og er dygtig til sit arbejde. Han er også dygtig til at lære dådyr- og rådyrlammene alt.

Ja, alle dyrene er så glade for at komme ved søen, som hr. Råbuk holder så fin og så ren. Madam And kan også godt lide, at hr. Kronhjort driller. Hun ved, at hr. Kronhjort er glad for alle dyr i skoven. Og når man er glad for nogen, så må man gerne drille.

Særligt sjovt synes hr. Kronhjort det er, når Madam And er færdig med at svømme. Og det er hun lige nu. Se, Madam And dykker ned efter morgenmad. Og se, hendes anderumpe stikker lige lukt op af vandet, og se, som hun vrikker med halen.

Hr. Kronhjort brøler af grin. Så meget brøler han af grin, at han er nødt til at stoppe med at svømme og holde sig på maven af bare grin. Hør, nu griner alle dyrene. Og Madam And griner også, så hun er lige ved at få maden galt i halsen.

Men rovfuglen, den griner ikke. Den kommer ikke fra skoven. En dag dukkede den bare op, og lige siden har den hængt og svævet rundt højt, højt oppe over træernes kroner.

Indimellem kaster den sin skygge ud over søen. Så bliver der koldt og mørkt, der hvor rovfuglens skygge falder på vandet. Men den er heldigvis hurtigt væk igen.

Både odder-moderen og hendes to odder-unger boltrer sig. Ja, sikke de leger i vandet. Og der kommer fru Pindsvin med sin pindsvine-datter og pindsvine-datterdatter. De er så nuttede alle sammen. De er også glade og siger "God morgen". Og alle dyrene siger også "God morgen" til dem. Og hør alle småfuglene, de synger stadig så kønt og så skønt.

Men hov, hvem er det monstro, der står der helt mutters alene og gemmer sig? Ja, der – ja, lige dér, ja, lige dér – inde ved søens bred under træerne? Et dyr, som ikke lever i skoven, er dukket op. Han er brun og har en lang hals. Men hans to pukler på ryggen hænger så trist ned til siden.

Det er en kamel – ørkenens skib. Han kommer langvejsfra og savner sin familie og sin flok. Og han fryser og er slukøret og tørstig. Ja, så tørstig, som kun en kamel kan være, når den ikke har fået vand at drikke i mange dage.

Han står og kigger på det fine, rene vand i søen, men han ved ikke rigtigt, om han vover at drikke af det. Han kender jo ikke skoven og søen. Nej, han kender slet ikke nogen overhovedet og ved ikke, om de fremmede dyr vil blive sure og jage ham væk igen.

Madam And har fået øje på ham. Hun stopper med at spise morgenmad og svømmer hen til ham.

- Velkommen til søen, rapper hun. Jeg hedder Madam And. Hvad hedder du?
- Den smilende Kamel, hvisker han og kigger genert ned i jorden. Han ryster også af kulde.
- Jeg hedder hr. Kronhjort, brøler hr. Kronhjort ude fra søen.

Det vækker hr. Ugle, som ellers lige var faldet i søvn på sin grønne gren oven over Den gamle hr. Græshoppe:

- Jeg hedder hr. Ugle, tuder hr. Ugle. Du ser tørstig ud. Drik du blot af søens vand. Det er så rent og så frisk. Og så sætter hr. Ugle sig igen til at sove på sin grønne gren.

Den smilende Kamel kigger forsigtigt op på hr. Ugle og så hen på hr. Kronhjort og ned på Madam And. Som om han vil spørge, om det er rigtigt nok, at han gerne må drikke af søens vand.

Hr. Kronhjort er stoppet med at svømme og brøler:

- Drik du kun alt det vand, du vil. Søen er vores alle sammens.

Først da vover Den smilende Kamel at vandre helt hen til søen. Og så begynder han at drikke af det rene og friske vand. Han slubrer det i sig, for han er tørstig – meget tørstig. Og han synes, det smager dejligt.

Hør, hvor højt Den smilende Kamel slubrer! Og se, han drikker rigtig meget af søens vand, ja, lige indtil han har slukket tørsten.

Ydmygt smiler Den smilende Kamel og pruster ”Tusind tak”. Hans to pukler stritter og strutter igen lige op i luften.

Så springer hr. Kronhjort op af søen, og Madam And begynder at vralte afsted ved siden af ham.

- Kom med os – så skal du se et ganske særligt sted, rapper og brøler de til Den smilende Kamel.

Den smilende Kamel synes, det er dejligt at vandre sammen med dem. Det er næsten som i en kamel-karavane. Og at vandre i flok, det er det allerbedste, han ved.

Den smilende Kamel følger med dem hen til en kæmpesten. Så tøver han igen.

- Kom, hvil du dig her sammen med os. Dine ben har båret dig langt, brøler hr. Kronhjort.

- Og du fryser. Kom og varm dig her sammen med os, rapper Madam And.

Så endelig vover Den smilende Kamel at lægge sig ned ved siden af dem.

Og så pludselig mærker han varmen stige op og ud fra kæmpestenen. Ja, solen har skinnet på kæmpestenen, lige siden den stod op over skoven.

Nu er kæmpestenen dejlig varm.

- Åh, pruster han og slapper helt af. Der hvor han kommer fra, er det sandørken og meget varmt. Ja, meget, meget varmere end her ved søen, så det er godt at varme sig ved kæmpestenen.

- Hvor kommer du fra? Sådan spørger Madam And Den smilende Kamel.

Den smilende Kamel fortæller, at han har vandret hele den lange vej fra sandørkenen. På tunge ben. Fordi der er krig i hans sandørken. Og han vil ikke slå andre dyr ihjel. Derfor er han rejst væk fra sin familie og sin flok. Ja, det er sandelig en bedrøvelig og sørgelig og trist historie.

Senere fortæller Madam And og hr. Kronhjort ham om kæmpestenen. Madam And rapper:

- Den er en ganske særlig sten. Det var isen, der tog kæmpestenen med til søen. Den har ligget her i mange, mange år. Ja, måske har den ligget her i så lang tid som 100.000 år.

Den smilende Kamel synes også, at 100.000 år er rigtig lang tid. Og is, det ved han godt, hvad er.

- Og inde i kæmpestenen, her ligger hr. Skovtrold og sover, brøler hr. Kronhjort. Nogle gange kan vi høre ham snorke så højt, at kæmpestenen begynder at rokke.

Hør, hvor højt hr. Skovtrold snorker! Og se, det er lige før og nærved og næsten, at kæmpestenen rokker, ja, så højt snorker han.

Se selv! Hr. Kronhjort, Madam And og Den smilende Kamel ligger længe og slapper af og varmer sig på kæmpestenen. Lige så stille lærer de hinanden så godt at kende, at de bliver venner. Så kommer hr. Råbuk og de unge dådyr- og rådyrlam springende. Se, så rappe hove de har!

De unge dådyr- og rådyrlam har været tidligt oppe for at lære arbejdet med at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, der svømmer i den. Nu er de trætte og søvnige og skal hjem og sove middagssøvn.

- Tak for i dag, rapper Madam And og brøler hr. Kronhjort.

Den smilende Kamel er ikke længere så genert, så han nikker høfligt og drister sig også til at pruste:

- Tak for i dag. Ja, så godt tilpas føler han sig sammen med sine nye venner.

Midt i et spring bjæffer hr. Råbuk og de unge dådyr- og rådyrlam:

- Selv tak. Vi ses i morgen.

- Ja, vi ses i morgen, svarer Madam And, hr. Kronhjort og Den smilende Kamel i kor. De glæder sig allerede alle tre. Det gør hr. Råbuk og alle dådyr- og rådyrlammene også.

Men se! Hvem er det, der kommer snigende der? Det er De tre dovne Vildkatte. Resten af dagen er det deres arbejde at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, der svømmer i den.

- God dag, brøler hr. Kronhjort.

Madam And og Den smilende Kamel siger også pænt "God dag."

Det er immervæk mærkeligt, men De tre dovne Vildkatte spinder ikke af glæde. De miaver heller ikke tre venlige "God dag, god dag, god dag". De kigger ikke engang over på dem. Måske har de svært ved at høre? Ja, måske kan de slet ikke høre noget? Måske de ligefrem er nogle døve asener?

Da De tre dovne Vildkatte er nået hen til søen, skyder de ryg. To af dem hvæser:

- Føj for søen. Vi hader vand. Det er vådt. Vi hader alt det, der er vådt!

Og den tredje af De tre dovne Vildkatte tror, den er en struds, og stikker hovedet i jorden. Så kan den ikke se alt det, som den har bestemt sig for, at den ikke vil se. Men som stadigvæk er der.

De tre dovne Vildkatte dumper ned på deres dovne vildkatte-rumper og giver sig til at æde og sladre om alt og alle. De har ikke kun svært ved at høre. De har vist også glemt at huske, at det er deres arbejde at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, der svømmer i den. Måske de også har svært ved at huske? Måske deres hukommelse er blevet væk, pist væk? Men hvor er den så?

Ved søen, åh, dér bliver det snart sommer. Og se, solen, den flimrer og glimter så fint og så flot og så fantastisk på vandet.

- Det er som millioner, nej milliarder, nej trillioner af diamanter. De leger på søens vand, pruster Den smilende Kamel af begejstring til hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle.

De har vandret rundt i hele skoven for at finde det bedste græs og de fineste urter og blade, som Den smilende Kamel har fået at spise. Det synes han er alt, alt for meget.

- Du er noget af en stædig kamel, brøler hr. Kronhjort. Godt nok kan du gå langt på en spand vand, men fast føde, det skal der altså også til. Og du skal have det allerbedste, som vores skov kan give.

Den smilende Kamel vil ikke være til besvær. Men han er glad for, at hr. Kronhjort driller ham og siger pæne ting om ham. Og viser ham de steder i skoven, hvor det bedste græs og de fineste urter og blade vokser. Lidt stolt, det er han også og knejser en lille smule med nakken. For ja, de fire er blevet en rigtig flok. En familie. Og som de kommer vandrende der på vej til søen, han og hr. Kronhjort side om side, og han har Madam And og hr. Ugle på hver sin pukkel, ja, så er de som en rigtig kamel-karavane.

- Ahh, ahhh, ahhhh, hvor det gynger. Jeg bliver svimmel og søsyg. Og der er alt for langt ned til jorden heroppe fra, rapper Madam And. Men de tre andre synes bare, hun er sjov.

Men hov, hvem er nu det, der kommer stavrende dér på tynde ben? Det er De tre hønsedumme Høner. De kan lide at gå og hakke på alt og alle og allermest på hinanden. Der er Den lavbenede og fladpandede Høne. Og der er Den gamle forpjuskede Høne, som slæber på sine hønsefødder. Med en høj, skingrende lyd kagler den, at den glæder sig til, at den dratter af pinden.

- Det er bare Den gamle forpjuskede Høne. Som sædvanlig vander den høns, tuder hr. Ugle.

Og så er der Den tykke, meget tykke Høne. Den og dens hane og deres hanekyllinger fanger de vilde mink, der lever frit i skoven. Og så spærrer de dem inde i et bur og slagter dem for at bytte deres skind til is og slik og sodavand. Og sådan bliver Den tykke, meget tykke Høne endnu tykkere.

- Det er meget forkert at spærre dyr inde. Alle dyr skal være frie. Og det er også forkert at slå dyr ihjel, brøler, rapper og tuder hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle i munden og næbbene på hinanden. Den smilende Kamel nikker med sin lange kamelhals og kommer til at tænke på krigen hjemme i sandørkenen. Han bliver helt trist og ked af at tænke på det.

Og da de så når hen til søens bred, så sker der noget meget, meget mærkeligt og mærkværdigt. En slange, der er fuldstændig fremmed i skoven, stikker pludselig sit slangehoved frem fra en slange-rede. Og så hvisler den:

- Jeg er prins i søen! Prins i søen! Prins i søen! Det har rovfuglen bestemt.

Øst for søen sidder Den gamle hr. Græshoppe og spiller på sin sav. Og fuglenes unger er flyvefærdige. De kvidrer så lystigt, at det er blevet sommer – ja, sådan rigtig sommer med både sol og sommer. Se selv! Solen står højt på himlen. Og skoven, den står så flot og så grøn. Ja, det er helt vidunderligt, for åkanderne har foldet deres store hvide blomster ud over søen.

Men hov, hvad er det for noget? Der er alskens affald, snusk og snask i søen og rundt om den.

- Det går ikke. Vi må straks få ryddet op, brøler hr. Kronhjort.
- Netop og nemlig og lige nøjagtig, rapper og tuder Madam And og hr. Ugle i kor.
- Nej og niks, hvæser to af De tre dovne Vildkatte. Ak, sikken kattejammer.

Det gør Den smilende Kamel helt stum. Ja, så slukøret bliver han. Men den tredje af De tre dovne Vildkatte synes så ganske bestemt, den holder søen så fin og så ren, så det er den allerfineste og allerreneste sø i hele verden. Og som en struds så stikker den igen hovedet i jorden, så den ikke kan se det, den har bestemt sig for, at den ikke vil se. Men som stadigvæk er der.

Åh nej – og se nu der! Rovfuglen har længe svævet oven over søen, og nu kaster den sin skygge ud over den, så der bliver koldt og mørkt. Og se så også dér – slangen! Den stikker igen sit slangehoved ud af slangereden. Den kan godt lide at være prins. Men nu har den bestemt sig for, at det er på høje tid, at den får en ny fin titel.

- Fra nu af er jeg kronprins i søen! Kronprins i søen! Kronprins i søen! Og jeg har fyret hr. Råbuk! Og han må aldrig, aldrig, aldrig mere komme tilbage, hvisler slangen.

Ak, slangen har fyret hr. Råbuk. Hr. Ugle siger, at det er, fordi den slet ikke kan tåle, at alle dyrene holder så meget af hr. Råbuk. Alle de mange gode dyr, der kommer og svømmer i søen, bliver kede af det. Nogle bliver så kede af det, at de ligefrem græder. Hør, hvor de gode dyr græder! Ja, så utrøstelige er de.

Men lige meget hvor meget de gode dyr græder, så henter rovfuglen og slangen ikke hr. Råbuk tilbage til søen. Og rovfuglen og slangen siger heller ikke til De tre dovne Vildkatte, at de skal stoppe med at sladre om alt og alle og i stedet passe deres arbejde med at holde søen fin og ren og passe godt på alle dyrene, som svømmer i den.

Ja, det er så trist, så trist – og søen, den bliver fyldt med mere og mere affald, snusk og alskens snask. Hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle brøler, rapper og tuder så højt, de kan:

- Det går ikke. Nu skal der altså ske noget. Så aldeles straks og sporenstregs.

Men intet hjælper. Heller ikke selvom mange gode dyr brøler og fløjter og tuder det samme. Og så en morgen folder åkanderne ikke længere deres store hvide blomster ud over søen.

- Åkanderne! Åkanderne med de store hvide blomster. De er blevet kvalt! Vi må redde åkanderne, brøler, rapper og tuder hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle.

Men rovfuglen og slangen er ligeglade med åkandernes store hvide blomster. Da slangen igen stikker sit slangehoved ud af slangereden, vil den igen have en endnu finere ny titel.

- Jeg er konge over søen! Konge over søen! Konge over søen! Og hr. Råbuk og hr. Kronhjort og Madam And og hr. Ugle er dumme! Sådan hvisler slangen.

Fra da af går De tre dovne Vildkatte og De tre hønsedumme Høner rundt og hvæser og skvaldrer og skræpper op om, at slangen er konge over søen. Og at hr. Råbuk er et dumt dyr, og at hr. Kronhjort er et dumt dyr, og at Madam And er et dumt dyr, og at hr. Ugle også er et dumt dyr.

Og så hvæser og skvaldrer og skræpper de også op om, at hr. Råbuk slet ikke passede sit arbejde med at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, som svømmer i den. Og at det er derfor, slangen har fyret ham. Ak, sådan bliver en lille fjer til fem høns – som det jo tit sker, når nogen går og sladrer om alt og alle.

Så sker der igen noget mærkeligt. Slangen får besøg af en hun-slange. Og de formerer sig.

Madam And ser ikke anden udvej end at kalde på rovfuglen.

- Mange dyr, og mest de kære gamle dyr, er bange og bekymrede, fordi slangen formerer sig. Så kommer der endnu flere slanger ved søen, rapper Madam And og slipper katten ud af sækken.

- Løgn og latin, skriger rovfuglen hæst. Så styrtdykker den og hakker ud efter Madam And.

Og så skriger og hvisler og hvæser rovfuglen og slangen, at det er forbudt for Madam And at komme i søen.

- Det kan rovfuglen og slangen ikke bestemme. Alle dyr er frie og må komme i søen. Og søen, den er vores alle sammens, rapper Madam And.

Ak, sikken masse bøvl og ballade. Hr. Kronhjort ser ikke anden udvej end at gå til Præmiekoen, som står ude på marken. Han fortæller hende det hele – at søen er beskidt, at ingen passer godt på dyrene, som svømmer i den, og at slangen formerer sig, så der kommer endnu flere slanger. Og at det er farligt for alle dyrene ved søen. Men Præmiekoen vil ikke høre på ham.

- Kære hr. Kronhjort, kære hr. Kronhjort. Det er sådan en dejlig sø, muh'er Præmiekoen og plirrer med sine øjne. Og så bliver hun bare stående derude på marken og tygger drøv.

Hr. Kronhjort synes så ganske bestemt også, at det er sådan en dejlig sø. Det er derfor, skovens dyr så gerne vil, at alle dyrene passer godt på hinanden og på søen. Og derfor, de synes, det er forkert, at søen bliver styret af en rovfugl og en slange, som slet, slet, slet ikke kan finde ud af at være sammen med de andre dyr. Nu ser hr. Kronhjort ikke anden udvej end at vække hr. Skovtold, som bor i sin hule inde i kæmpestenen.

Med et spring sætter hr. Kronhjort i fuldt firspring og så i galop hen til hr. Skovtrolds hule.

- Vågn op, vågn op, du må hjælpe os! Hr. Kronhjort brøler et lavt brøl og udstøder så fire korte grynt, sådan som han kun gør, når der er fare på færde.

Hr. Skovtrold ligger og snorksover i sin hule inde i kæmpestenen. Han kan ikke fordrage at blive vækket. Men hr. Kronhjort fortsætter sin brølen og sine grynt, lige indtil hr. Skovtrold vågner.

I ét spring er hr. Skovtrold ude af sin hule. Hans hår stritter lige i vejret, og han er så sur, at han skælder og smælder. Da han langt om længe stopper med at skælde og smælde, fortæller hr. Kronhjort ham, hvor galt det står til ved søen, nu hvor rovfuglen og slangen vil bestemme alt. Det gør hr. Skovtrold så arrig, ja, så rødglødende af raseri, at han samler en stor sten op. Se! Han slynger stenen afsted og rammer næsten, men kun lige nærved og næsten rovfuglen i hovedet. Heldigvis forsvinder rovfuglen for aldrig at komme tilbage igen. Hurra! Hurra! Hurra!

Hr. Kronhjort travet tilbage til søen og ser så, at slangen stadigvæk er der. Den ligger og slanger sig ved søens bred. Og den har nu besluttet sig for, at det ikke længere er fint nok at være konge over søen. Nu vil den have en titel, som er lige så fin og fornem, som den selv synes, den er.

- Fra i dag er jeg kejser over søen! Kejser over søen! Kejser over søen! Sådan hvisler slangen.

Og så begynder slangen at nedstirre Madam And. Hver morgen i mange dage ligger slangen og slanger sig ved søens bred og nedstirrer Madam And for at få hende til at stoppe med at komme i søen. Men slangen kan ikke hypnotisere Madam And. Og hun bliver ved med at komme og svømme og spise morgenmad og hygge sig i søen. Det er mange gode dyr glade for. De siger:

- Hej, hej, det er dejligt at se dig! Og det er rigtigt, det, du rapper, og som hr. Kronhjort brøler, og som hr. Ugle tuder. Og det er Den sjældne Isfugl, der fløjter allerhøjest.

Men mange af de gode dyr er gamle og vover ikke selv at sige noget. De ved, at så bliver de hakket på og kanøflet og nedstirret og måske – oh, gys og gru – hypnotiseret af slangen til at gå og sige og gøre dumme ting.

Slangen har jo hypnotiseret De tre hønsedumme Høner til at gå og hakke på Madam And.

- Gok, gok og hak! Hak! Hak! Du er uønsket her i søen. Gok, gok og hak! Hak! Hak! Du skal finde en anden sø at svømme i. Gok, gok og hak! Hak! Hak! Ak ja, sådan kagler og knebrer og skræpper de fra morgen til aften og dag ud og dag ind.

- Forstår I ikke? Det er farligt for alle dyrene ved søen, at slangen formerer sig, rapper hun.

Men nej, det kan De tre hønsedumme Hønens hønsehjerner ikke fatte. Uf, se! Der kommer en tudse, der er så fæl og så grim at se på. Og en kloakrotte, der ligner noget, vildkattene har slæbt ind.

Efterhånden får De tre dovne Vildkatte sværere og sværere ved at høre, når de gode dyr siger "God morgen" og "Tak for i dag". Og de kan stadigvæk ikke huske, at de ikke skal glemme, at det er deres arbejde at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, der svømmer i den.

Ak, det er så trist, at søen bliver fyldt med mere og mere affald, skidt og alskens snask. Og to af De tre dovne Vildkatte hvæser ad alt og alle, men mest ad hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle:

- Det er løgn og latin, at slangen formerer sig. Den kysser kun sin slange-kæreste.

Den tredje af De tre dovne Vildkatte – tja, den står stadigvæk som en struds og stikker hovedet i jorden. Den har bestemt sig for ikke at ville se det, som den ikke vil se, og ikke at ville høre det, som den ikke vil høre. Men som stadigvæk er der, og som stadigvæk bliver sagt.

Og Kloakrotten fra Storbyen drøner rundt og rundt. Den er beskidt og spreder smitte og sygdom. Den puster sig op og stiller sig i positur, og så hvæser den lige op i hovedet på Madam And:

- Ja, slangen yngler som rotter. Jeg yngler som rotter. Og du er kedelig, fordi du ikke yngler som rotter. Og så glør den olmt og ondt på hende, hr. Kronhjort og Den smilende Kamel.

Den smilende Kamel bliver slukøret, men hr. Kronhjort, Madam And og hr. Ugle siger, at alt det skal han ikke tage sig af. Det er bare Kloakrotten fra Storbyen, der har rotter på loftet.

Imens hopper Den tudse-grimme Tudse rundt på sine korte ben. Den er grim og rynket og fuld af vorter. Vederstyggelig! Den har lovet slangen, at den vil høre alt, som de gode dyr siger om søen og allermest om slangen selv. Og så hopper den fluks hen til slangen i slangereden og kvækker for at fortælle slangen det alt sammen – og mere til.

- Ærede kejser over søen – når hr. Kronhjort brøler "God morgen" til De tre dovne Vildkatte, så svarer de selvfølgelig ikke "God morgen". Og så brøler hr. Kronhjort: "Der bliver sagt god morgen". Den tudse-grimme Tudse slynger sin tunge ud af sin grimme tudsemund og spyr ordene ud.

Uff – sikke giftige ord, der kommer ud af Den tudse-grimme Tudses mund. Men den glemmer at fortælle slangen, at De tre dovne Vildkatte har svært ved at høre. Ja, måske de slet ikke kan høre noget? Jo, jo, måske de ligefrem er nogle døve asener?

Så stikker slangen igen sit slangehoved ud af slangereden. Den hvisler og hvæser:

- Det er forbudt! Forbudt! Forbudt at sige "God morgen" og "Tak for i dag"!

Og så truer slangen hr. Kronhjort med, at det også bliver forbudt for ham at komme ved søen, hvis han bare én eneste gang mere brøler "God morgen" eller "Tak for i dag". For det gør De tre dovne Vildkatte så aldeles forstyrrede i deres vildkatte-hoveder, at de slet ikke kan passe deres arbejde med at holde søen fin og ren og at passe godt på alle dyrene, som svømmer i den.

Bladene er blevet gule og gyldne. Ja, nu er det blevet efterår. Se, solen står op over skoven og søen, og den varmer stadigvæk kæmpestenen. Og hør, den gamle hr. Græshoppe sidder og spiller på sin sav. Men hans musik er slet ikke så glad og så lys og så lystig mere.

- Velkommen til den nye dag. Velkommen i skoven – og velkommen til vores alle sammens skønne sø, spiller Den gamle hr. Græshoppe. Men dyrene kan næsten ikke høre det sidste.
- God morgen, tuder og tuder hr. Ugle. Han er også bedrøvet og i trist humør.

Hr. Kronhjort, Madam And, Den smilende Kamel, frk. Svane, hr. Laks og alle de andre gode dyr siger også "God morgen". Men det er, som om de har fået en tudse-grim tudse galt i halsen.

Ak nej, ingen af dem er rigtig glade mere. De savner hr. Råbuk og tiden, før rovfuglen, slangen, Den tudse-grimme Tudse og Kloakrotten fra Storbyen kom til søen. Dengang dyrene ved søen var glade, og hr. Råbuk og alle dådyr- og rådyrlammene holdt søen så fin og så ren og passede så godt på alle dyrene, der svømmer i den. Suk, åh ja, suk – dengang åkanderne blomstrede med store hvide blomster. Og dengang det var lige meget, at De tre hønsedumme Høner gik og hakkede på alt og alle og allermest på hinanden.

Ak, ak og ak og ve – De tre dovne Vildkatte, De tre hønsedumme Høner, Den tudse-grimme Tudse og Kloakrotten fra Storbyen er alle blevet hypnotiseret af slangen. De er helt til rotterne og render alle sammen rundt og har travlt med at lave skærmydsler og skænderier og stridigheder.

Se! Og hør! Den lavbenede og fladpandede Høne spankulerer rundt og skvaldrer op om, at Madam And lyver. Og at lyve, ja, just det ved alle gode dyr, det er noget af det værste, noget dyr kan gøre. Mange, mange af de gode dyr har ellers med deres egne øjne selv set, at slangen formerer sig. Men mange af de mange, mange gode dyr er gamle, og de vover ikke at fortælle det, de selv har set. Ak, nogle af dem vover ikke engang at sige "God morgen" til Madam And mere.

Og slangen, den viser sig igen, så alle kan se, at den er en fin og fornem og enerådig kejser.

- Jeg er kejser og regerer enerådigt over søen. Og jeg udsteder et kejserligt dekret om, at Den smilende Kamel ikke længere er velkommen ved søen og kæmpestenen. Frys ham ud! Frys ham ud! Frys ham ud, hvisler og hvæser slangen til De tre dovne Vildkatte, Den tudse-grimme Tudse og Kloakrotten fra Storbyen.

Den smilende Kamel kommer jo fra den meget varme sandørken og kan ikke lide at fryse. Han bliver slukøret og vandrer ind i skoven og gemmer sig. Se, han står dér mellem træerne – helt mutters alene og savner både sin nye og sin gamle familie og sin nye og sin gamle flok. Det er ligesom dengang, da han havde vandret hele den lange vej væk fra sandørkenen og sin flok og sin familie der, fordi han ikke vil slå andre dyr ihjel.

Se, sikke Den smilende Kamel allerede fryser. Han fryser så meget, at han ligefrem står og klaprer tænder.

Ak, ak, det er så synd, så synd. Den smilende Kamel var ellers så glad for, at han havde fået mange nye venner og en ny flok, ja, en ny familie ved søen. Og at han vandrede sammen med dem som i en rigtig kamel-karavane. Ja, søen og skoven var blevet hans nye hjem. Nu vover han ikke engang at vandre hen til sine nye venner og sin nye flok, ja, sin nye familie ved søen, fordi slangen har frosset ham ude.

Ak, ak og ak og ve og ak og ve. Al den tummel og tumult – det er ligesom krigen hjemme i sandørkenen. Det er alt sammen, fordi slangen, De tre dovne Vildkatte, Den tudse-grimme Tudse og Kloakrotten fra Storbyen har rottet sig sammen og fryser ham ude fra søen og kæmpestenen.

Hr. Ugle har siddet og sovet på sin grønne gren, men vågner med et sæt og et spjæt. Han spidser ører og hører så, at Den smilende Kamel står og klapper tænder. Men han kan ikke se ham nogen steder.

- Der er ugler i mosen. Sådan tuder og tuder og tuder hr. Ugle i ét væk.

Straks kommer hr. Kronhjort i fuld galop, og Madam And kommer flyvende i fuld fart. Først kan de heller ikke få øje på noget. Men se, dér, ja, dér, der står Den smilende Kamel mutters alene og fryser.

- Hvad er der galt? spørger de Den smilende Kamel, og han fortæller dem det alt sammen.

De ved, at Den smilende Kamel ikke har sagt eller gjort noget, der kan gøre slangen sur og skummel.

- Slangen fryser Den smilende Kamel ude, fordi han er i familie med os, tuder hr. Ugle.

Hr. Kronhjort galoperer igen hen til hr. Skovtrold's hule inde i kæmpestenen. Han står igen udenfor og brøler et lavt brøl og udstøder fire korte grynt, sådan som han kun gør, når der er fare på færde.

- Vågn op! Vågn op! Vågn op! Du må hjælpe os! Sådan brøler hr. Kronhjort så højt, han kan.

Hr. Skovtrold ligger som altid og snorksover i sin hule inde i kæmpestenen. Han kan ikke fordrage at blive vækket. Men hr. Kronhjort fortsætter sin brølen og sine grynt, lige indtil hr. Skovtrold vågner.

I ét spring er hr. Skovtrold ude af sin hule. Hans hår stritter lige i vejret, og han er så sur, at han skælder og smælder. Da han langt om længe stopper med at skælde og smælde, fortæller hr. Kronhjort ham, at slangen har hypnotiseret nogle af dyrene til at fryse Den smilende Kamel ude. Ja, det hele er blevet endnu mere tåbeligt og tosset og tovligt med alle de skærmydsler og skænderier og stridigheder.

Det gør hr. Skovtrold så arrig, ja, så rødglødende af raseri, at han samler en sten op. Se, det er en meget stor og meget, meget tung sten. Ja, uha uha – det er selveste kæmpestenen. Og se! Hr. Skovtrold løfter kæmpestenen op over hovedet og slynger den afsted, så den flyver gennem luften. Med et PLUMP og så et KLUMP lander kæmpestenen lige oven på hullet ned til slangereden. Nu kan slangen og hun-slangen og al deres slange-yngel aldrig mere komme ud af slangereden. Og slangen, den kan ikke længere hypnotisere de andre dyr til at gå og sige og gøre dumme ting. Hurra! Hurra! Hurra! Nu kan alle de gode dyr igen leve sammen i fred og fordragelighed ved søen.

Det er blevet vinter med sne og høj sol. Hr. Kronhjort spænder kanen bagpå. Den smilende Kamel spænder også kanen bagpå, og Madam And og hr. Ugle sætter sig godt til rette oppe på hans to pukler. Tidligt hver morgen henter de alle de gamle og syge og trætte dyr, som ikke selv kan flyve, gå, lunte, springe, vandre eller vralte op og ned ad bakkerne i al den sne.

Dyrene kan næsten ikke vente med at komme hen til søen for at drikke vand, spise og svømme. Hr. Kronhjort og Den smilende Kamel trækker kanerne med de gamle og syge og trætte dyr videre langs åen, som snor sig så smukt gennem skoven. Og hør åen, den risler så blidt og så blødt.

Og se, der er den! Søen! Så blå og så smuk den ligger der. Og se, der i sneen ved søens bred! Der sidder Den gamle hr. Græshoppe allerede med bowlerhatten kækt på sned. Som altid er han klar til at spille solen op og byde alle de gode dyr velkommen til søen og den nye dag.

- God morgen, god morgen. Sådan brøler, pruster, rapper, synger og tuder alle dyrene i kor. Og hr. Råbuk og alle dådyr- og rådyrlammene bjæffer også "God morgen". Ja, de holder igen søen så fin og så ren og passer igen så godt på alle dyrene, der svømmer i den.

Og se, der svømmer frk. Svane og hr. Laks. Men hovsa dasse da! Ja, se dér! Ja, lige dér! En hun-kamel er kommet til søen og står nu og gemmer sig under træerne. Hun er genert og lidt forsigtig.

- Jeg tror, du har fået besøg, brøler hr. Kronhjort og puffer til Den smilende Kamel.

Den smilende Kamel spærrer øjnene op. Først tror han slet ikke på, at han har set rigtigt. Er hun en luftspejling? Et fatamorgana? Et drømmesyn i solflimmeret? Det har Den smilende Kamel nemlig oplevet langt ude i sandørkenen. Kamel-karavanen havde vandret langt, ja, endnu længere. Og det var varmt, ja, endnu varmere. Og så skete der det, at han og de andre kameler fik øje på en fin og dejlig sø. Men der var slet ikke en fin og dejlig sø ude i den varme sandørken. Det var bare en luftspejling, et fatamorgana, et drømmesyn.

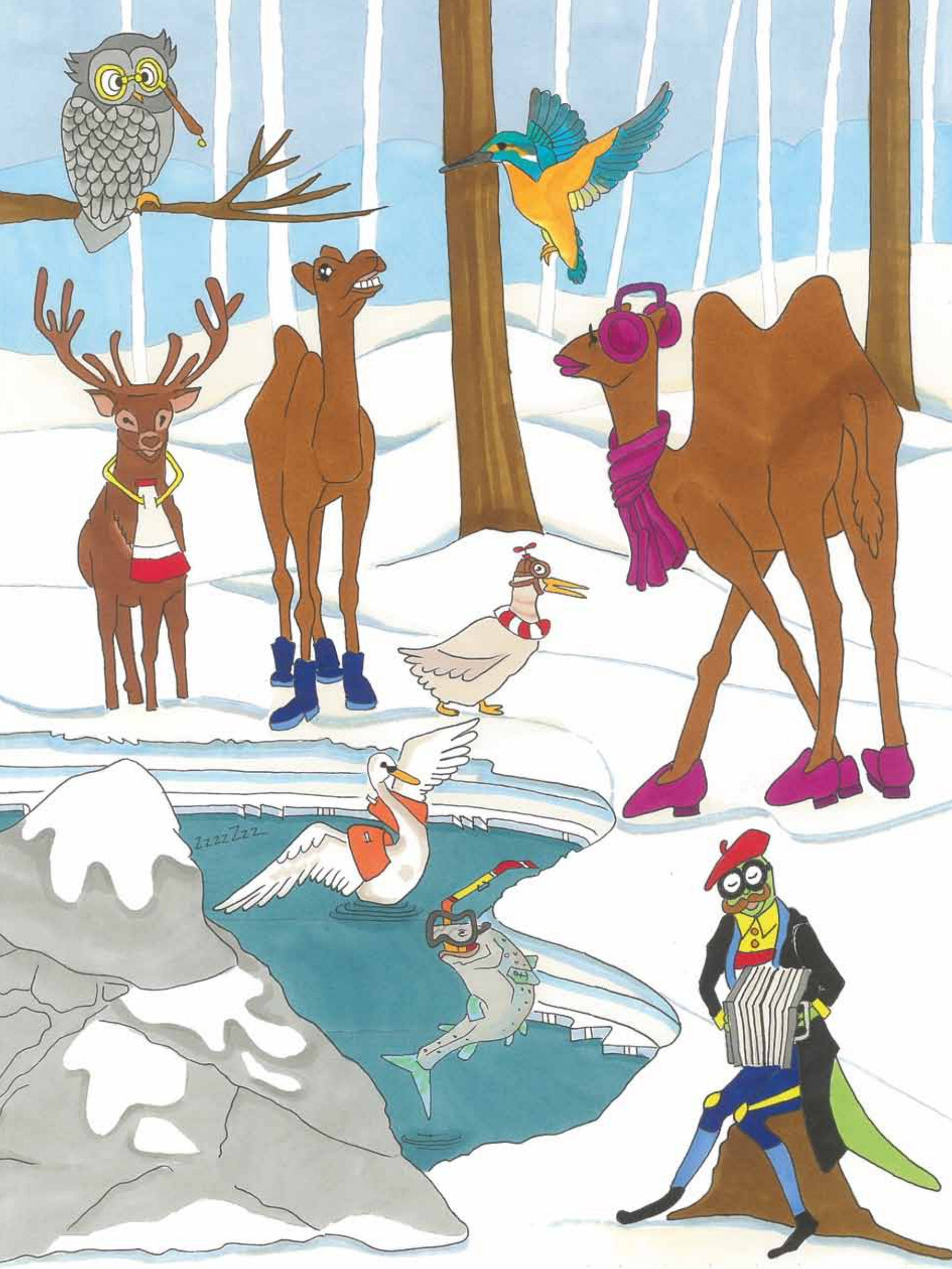
Men minsandten, det er skam rigtigt nok. Dér står den sødeste af alle verdens søde hun-kameler. Den smilende Kamel vover pelsen og vugger hen til hende gennem sneen. Han smiler verdens største kamel-smil og pruster:

- Velkommen til søen. Jeg hedder Den smilende Kamel. Hvad hedder du?

- Jeg hedder Verdens sødeste Hun-kamel, pruster den søde hun-kamel og kigger op.

Fra den dag af er Den smilende Kamel ikke bare en heldig kamel. Han er verdens lykkeligste kamel. Den gamle hr. Græshoppe tager sin bowlerhat af og lægger saven fra sig. Så tager han en alpehue på og griber fat i harmonikaen og spiller musik om glæde og kærlighed og mange lykkelige og lyse og lystige dage.

Og se! Den sjældne Isfugl står helt stille i luften, og dens smukke, klare farver lyser alting op. Og alle dyrene ved søen, ja, de ved, at Paradis, det ligger lige her, ja, lige netop her ved søen. Og hr. Skovtrold, ja, hør engang, han ligger som altid og snorksover inde i sin hule i kæmpestenen. Og se, han snorker så højt, at det er lige før og nærved og næsten, at kæmpestenen begynder at rokke, men heldigvis kun lige før og nærved og næsten ...

Den smilende Kamel kommer til søen

Copyright © Ann Bilde 2020

Copyright © Christine Høj Kähler Bilde 2020

Published by

Forlaget-freja.dk

Sønderstrand 7

9300 Sæby

Layout: Erik Bilde

Tryk: Sindal Grafisk

Bogen er sat med Adobe Jenson Pro

Printed in Denmark 2020

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-91564-10-9

www.forlaget-freja.dk

Ann Bilde har tidligere udgivet:

”Glimt fra den yderste kant”, 2000

”Bare en luder”, 2004

”MUV-affæren”, 2006

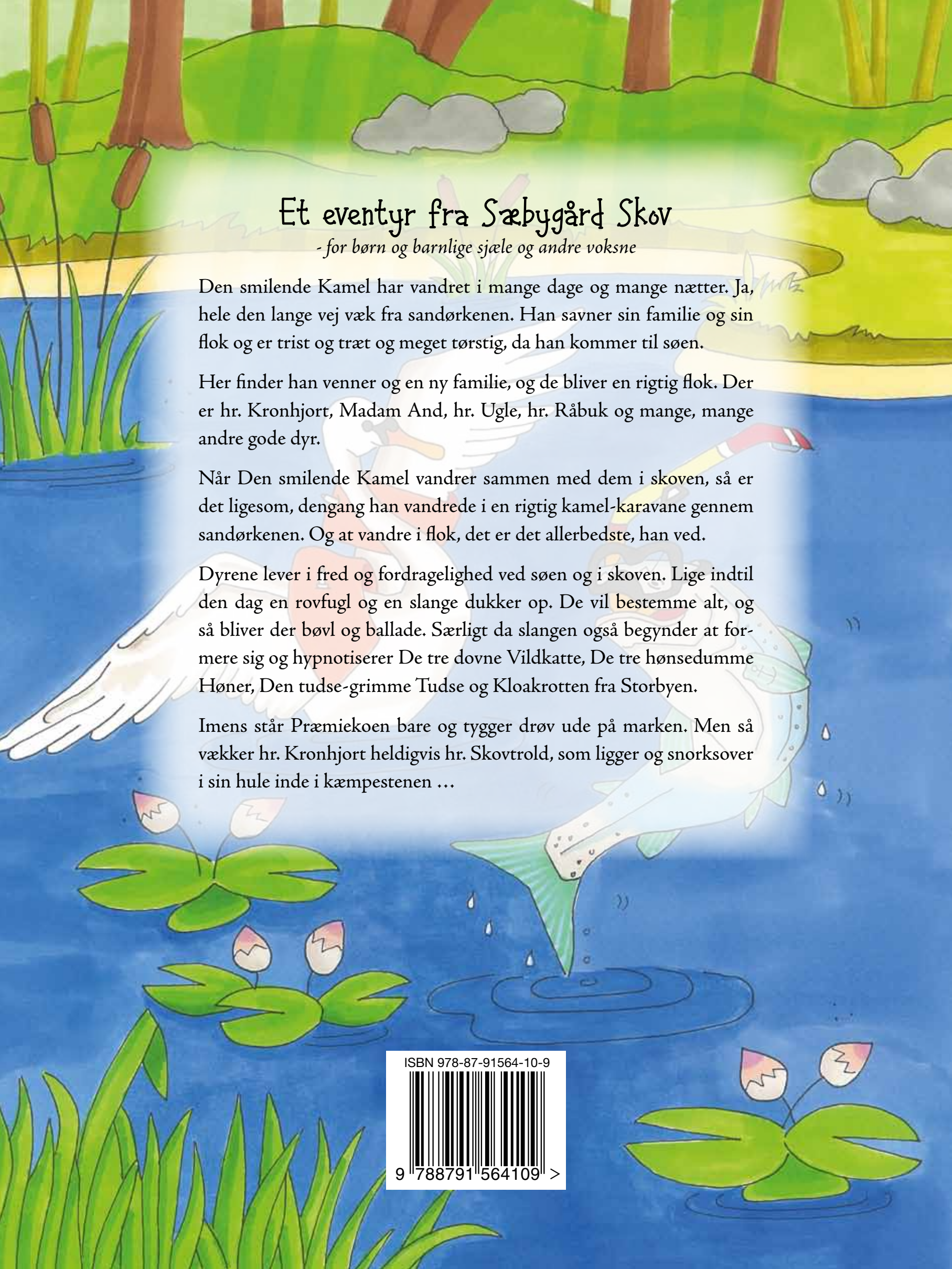
”Det tabte paradys”, 2010

”Kvinden med den smukke have”, 2011

”Man bygger en kirke per kongelig resolution”, 2013

”Skriv det,
du har set,
og det,
som er,
og det,
som siden skal ske.”

Johannes Åbenbaring, kapitel 1, vers 19

Et eventyr fra Sæbygård Skov

- for børn og barnlige sjæle og andre voksne

Den smilende Kamel har vandret i mange dage og mange nætter. Ja, hele den lange vej væk fra sandørkenen. Han savner sin familie og sin flok og er trist og træt og meget tørstig, da han kommer til søen.

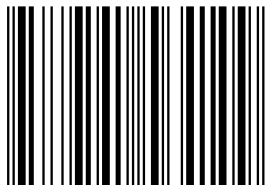
Her finder han venner og en ny familie, og de bliver en rigtig flok. Der er hr. Kronhjort, Madam And, hr. Ugle, hr. Råbuk og mange, mange andre gode dyr.

Når Den smilende Kamel vandrer sammen med dem i skoven, så er det ligesom, dengang han vandrede i en rigtig kamel-karavane gennem sandørkenen. Og at vandre i flok, det er det allerbedste, han ved.

Dyrene lever i fred og fordragelighed ved søen og i skoven. Lige indtil den dag en rovfugl og en slange dukker op. De vil bestemme alt, og så bliver der bøvl og ballade. Særligt da slangen også begynder at formere sig og hypnotiserer De tre dovne Vildkatte, De tre hønsedumme Høner, Den tudse-grimme Tudse og Kloakrotten fra Storbyen.

Imens står Præmiekoen bare og tygger drøv ude på marken. Men så vækker hr. Kronhjort heldigvis hr. Skovtold, som ligger og snorksover i sin hule inde i kæmpestenen ...

ISBN 978-87-91564-10-9

9 788791 564109 >